

В степу

Яків Щоголів

Як іду я шляхом,
Всюди, позираю:
Стрінеться оселя —
Я її минаю.

Їхатимуть люди —
Й те мені байдуже;
Бо й з людьми стріватись
Я люблю не дуже.

Як же що могила
Де забовваніє,
Зараз в мене серце
Так і звеселіє.

Лину я до неї,
Наче до дружини;
Сяду, уклонюся
Близько до вершини.

Степ і синє небо
Поглядом окину:
Бачу ж тебе, бачу
Пишну Україну!

Небо, наче море,
Землю обхопило:
Сонце плине й гріє,
Як одвіку гріло;

Степ іде за степом
І кінця немає;
Вітер над травою
Вітра доганяє...

Так мені й здається,
Що он-он стрілою

Козаки майнули
Слідом за ордою.

Ось вони настигли,
Ось вони зчепились;
Шаблі забряжчали,
Списи поломились.

Б'ються, порубались,
Знову полетіли,
І шапки червоні
Десь геть-геть замріли!..

Вітром колихнуло,
Марево звелось:
Ні орди, ні пліка, —
То воно здалось!

Як і спершу, небо
Землю обхопило;
Сонце плине й гріє,
Як одвіку гріло;

Степ іде за степом
І кінця немає;
Вітер над травою
Вітра доганяє...

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.